

MICHAEL
CONNELLY

KRUTÁ
ROZLÚČKA

TOP
Krimi

KRUTÁ ROZLÚČKA

Michael Connelly

KRUTÁ
ROZLÚČKA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2016 Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017, 2023
Translation © Patrick Frank 2017, 2023

ISBN 978-80-556-6027-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými
a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Vinovi Scullymu s velkou vdákou

Prológ

Všetci piati vybehli z úkrytu vo vysokej tráve. Rútili sa k miestu pristátia, zo všetkých strán sa snažili dostať do vrtuľníka, jeden reval: „Idem, idem, idem!“ akoby niektorého z nich bolo treba poháňať, akoby všetci do jedného nevedeli, že toto sú najnebezpečnejšie sekundy ich života.

Prúd vzduchu spod rotora ohýbal steblá trávy a rozháňal dym z dymovnice na všetky strany. Vrtuľník ohlušujúco rachotil, pretože pilot zvyšoval turbíny obrátky na štart s ťažkým nákladom. Palubní strelci vtiahli chlapcov dovnútra a onedlho už zase stúpali. Pri zemi sa zdržali iba toľko čo vážka na vodnej hladine.

Z pravých dverí bolo vidieť líniu stromov ešte aj vo chvíli, keď sa stroj vzniesol a začal sa obracať. Medzi kmeňmi figovníkov sa znenazdajky zablysko. Ktosi zreval: „Ostreľovači!“ – akoby palubný strelec potreboval pripomenúť, s kým má do činenia.

Bola to pasca. Tri záblesky, traja ostreľovači. Počkali si, kým sa vrtuľník neodlepí od zeme a nepoletí rovno a nebude predstavovať ideálny terč na dvesto metrov.

Strelec spustil paľbu zo svojho gulometu M60, až zo stromov lietalo drevo a olovo ich trhalo na kusy, ostreľovačov to však nezastavilo. Vrtuľník nemal pancierovanie, lebo pätnásťtisíc kilometrov odtiaľto sa plánovači rozhodli dať prednosť rýchlosti a pohyblivosti pred ochranou a dodatočnou hmotnosťou.

Jedna strela zasiahla kryt turbíny. Jednému z bezmocných mužov na palube to znelo ako zatúlaná bejzbalová loptička, čo dopadla na kapotu auta pri ihrisku. Nasledovalo rinčanie skla, lebo ďalší projektíl vletel do kokpitu. Bola to strela, aká sa podarí možno raz za milión pokusov, a zasiahla naraz oboch pilotov. Prvý okamžite zomrel a druhý si držal krk v inštinktívnej, no márnej snahe zastaviť striekajúcu krv. Helikoptéra sa začala obracať okolo svojej osi a čoskoro sa celkom vymkla spod kontroly. Rútila sa preč od

stromov kamsi k ryžovým políčkam. Muži v zadnej časti zúfalo jačali. Ten, ktorému guľka pripomenula bejzbal, sa pokúšal zorientovať. Svet okolo stroja sa šialene krútil, a tak radšej uprel zrak na jediné slovo vylisované v kovovej stene medzi kokpitom a nákladným priestorom. Bolo to slovo ADVANCE s prvým A preškrtnutým tak, že vyzeralo ako šíp.

Upieral naň zrak aj v čase, keď rev zosilnel a stroj rýchlo strácal výšku. Sedem mesiacov na prieskumných výpravách, a teraz toto. Vedel, že to neprežije. Bol koniec.

Posledné, čo počul, bolo: „Držte sa! Držte sa! Držte sa!“ Ako by bolo možné prežiť náraz, nehovoriac už o požiar, ktorý bude nasledovať. A Vietcong, ktorý skôr či neskôr príde s mačetami.

Kým ostatní jačali od hrôzy, on si ticho šepkal:

„Vibiana...“

Vedel, že ju už nikdy neuvidí.

„Vibiana...“

Vrtuľník sa zrútil na hrádzu medzi dvoma poľami a na všetky strany vyletel milión kovových úlomkov. Hneď nato sa vznietilo rozliate palivo a vrak aj vodu na okolitých poliach zaliali plamene. Do vzduchu stúpala čierny dym, takže miesto ich konca z diaľky vyzeralo ako miesto pristátia vyznačené dymovnicami.

Ostreľovači si vymenili zásobníky a čakali, kedy príde rad na záchranné helikoptéry.

1

Boschovi neprekážalo, že musí čakať. Bol tam fantastický výhľad. Ani sa neunúval usadiť na gauč pre návštevy. Namiesto toho sa postavil tesne k sklenej stene a zahľadel sa na panorámu, ktorá siahala od striech centra Los Angeles až po Tichý oceán. Stál na päťdesiatom ôsmom poschodí mrakodrapu U. S. Bank Tower a Creighton ho nechával čakať, lebo to robil už od svojho pôsobenia v Parkerovom centre, kde bol výhľad tak nanajvýš na zadnú stenu radnice. Od účinkovania v policajnom zbore sa posunul len o päť ulíc ďalej na západ, no stúpol do opojných výšav mestských finančných polobohov.

Aj napriek výhľadu však Bosch stále nechápal, ako sa niekto dobrovoľne rozhodne mať kanceláriu práve v tomto mrakodrape. Bola to najvyššia budova na západ od Mississippi a ako taká sa už dvakrát stala terčom neúspešného teroristického útoku. Podľa jeho predstáv musel pri práci na človeka pôsobiť okrem bežného stresu ešte nepríjemný pocit neistoty, len čo prešiel sklenými dverami na prízemí. Úľava mohla onedlho prísť v podobe Wilshire Grand Centra – sklenej veže týčiacej sa k nebu o pár ulíc ďalej. Po dokončení malo prevziať titul najvyššej budovy na západ od Mississippi a spolu s ním zrejme aj záujem teroristov.

Miloval každú príležitosť vidieť svoje mesto z výšky. Ako začínajúci detektív často bral dodatočné šichty ako pozorovateľ v policajnej helikoptére, len aby sa mohol pozrieť nad Los Angeles a pripomenúť si jeho zdanlivo nekonečnú rozlohu.

Pozrel sa na diaľnicu 110. Bola zapchatá až dolu k južnému centru. Všimol si aj množstvo heliportov na budovách

pod ním. Vrtuľník sa stal dopravným prostriedkom elity, čo ešte vždy dochádzala do práce. Počul, že sa ním dávajú prevážať do Staples Centra dokonca aj niektorí vrcholoví basketbalisti z Lakers a Clippers.

Sklo bolo také hrubé, že zvonku neprenikali vôbec žiadne zvuky. Mesto pod ním mlčalo. Jediné, čo počul, bola recepčná prijímajúca telefonáty stále s tým istým pozdravom. „Trident Security. Želáte si?“

Zameral sa na hliadkové auto, ktoré sa rýchlo presúvalo po Figueroa Street ku komplexu L. A. Live. Na kufri malo veľké označenie 01, takže patrilo centrálnej divízii. Onedlho sa k nemu pridala policajná helikoptéra, letela pod úroveň poschodia, na ktorom stál. Aj tú sledoval pohľadom, kým ho od nej neodtrhol hlas spoza chrbta.

„Pán Bosch?“

Obrátil sa a uvidel v strede čakárne akúsi ženu. Nebola to recepčná.

„Som Gloria. Hovorili sme spolu po telefóne,“ povedala mu.

„Áno, jasné,“ prikývol. „Asistentka pána Creightona.“

„Rada vás poznávam. Poďte so mnou, prosím.“

„Dobre. Ešte chvíľu, a asi by som skočil.“

Neusmiala sa. Viedla ho cez dvere na chodbu s rovnomerne rozmiestnenými akvarelni.

„To sklo je odolné proti nárazu,“ vyhlásila. „Odolá aj hurikánu piatej kategórie.“

„Dobre vedieť,“ povedal. „Aj tak som len žartoval. Váš šéf má vo zvyku nechať ľudí čakať. Robí to už od čias, keď bol policajným viceprezidentom.“

„Naozaj? Ja som si zatiaľ nič také nevšimla.“

Harrymu to nedávalo zmysel, lebo poňho práve prišla do čakárne, kde ho nechali trčať pätnásť minút po dohodnutom čase stretnutia.

„Zrejme to čítal v nejakej manažérskej príručke, keď ešte stúpал po kariérnom rebríčku,“ pokračoval. „Veď viete – nechajte ich čakať, aj keď prídu načas. Získate tým prevahu vo chvíli, keď ich k vám konečne pustia. Dáte im najavo, aký ste zaneprázdnený.“

„Takú manažérsku filozofiu nepoznám.“

„Asi bude skôr policajná ako manažérska.“

Vošli do vstupnej kancelárie s dvoma stolmi. Pri jednom sedel dvadsiatnik v obleku a druhý bol prázdny, lebo zrejme patrila Glorii. Medzi nimi boli dvere. Gloria ich otvorila a odstúpila o krok.

„Nech sa páči,“ povedala. „Mám vám priniesť vodu?“

„Nie, vďaka,“ odvetil. „Netreba.“

Vošiel do ešte väčšej kancelárie. Na jednej strane mala písací stôl a na druhej sedáciu súpravu pozostávajúcu z dvoch gaučov a konferenčného stolíka so sklenenou doskou. Creighton sedel za stolom – k Boschovi sa nechystal byť neformálny.

Harry ho naposledy videl pred vyše desiatimi rokmi. Nepamätal si už, o čo presne išlo, ale predpokladal, že asi o poradu oddelenia, na ktorej im ten chlap prišiel oznámiť, že sa mení postup pri schvaľovaní nadčasov. V tom čase bol hlavným policajným držgrošom – okrem iného mal na starosti rozpočty jednotlivých oddelení. Poznali ho ako autora prísnej politiky nadčasov, v rámci ktorej sa na zelenú kartičku muselo napísať podrobné zdôvodnenie, ktoré následne schvaľoval nadriadený. Keďže na schvaľovanie zvyčajne došlo až po odpracovaní daného času, radoví policajti vnímali tento nový systém ako pokus odradiť ľudí od nadčasov alebo, čo bolo ešte horšie, prinútiť ich robiť nadčasy zadarmo, takže za ne dostanú nanajvýš tak náhradné voľno. Práve v tejto pozícii si medzi nimi vyslúžil prezývku Kretén. Relatívne krátko nato odišiel do lukratívnejšieho súkromného sektora, no zelené karty sa používali aj naďalej. Nezanechal v polícii stopu v podobe odvážnej záchrany ľudských životov, víťaznej prestrelky či odhalenia mimoriadne nebezpečného útočníka. Jeho dedičstvom bola zelená kartička na nadčasy.

„Poďte ďalej, Harry,“ povedal. „Sadnite si.“

Bosch pristúpil k stolu. Creighton zostarel, no bol v dobrej forme. Postavil sa za stolom a podal mu ruku. Na sebe mal sivý oblek ušitý presne na jeho šlachovitú postavu. Vyzeral zámožne. Harry podávanú ruku prijal a posadil sa pred stôl. Na toto stretnutie sa nijako výrazne nevyobliekal. Mal na sebe modré džínsy, košelu z rovnakého materiálu a antracitové menčestrové sako, ktoré nosil už prinajmenšom dvanásť rokov. Pracovné obleky z policajných čias

mal doma zabalené v igelite a nebol ochotný jeden z nich vybaľovať len kvôli stretnutiu s Kreténom.

„Ako sa máte, pán viceprezident?“ nadhodil.

„Už dávno ním nie som,“ opravil ho so smiechom Creighton. „Dnes som už len John.“

„Tak John.“

„Ospravedlňujem sa, že som vás nechal čakať. Mal som na linke klienta a klient má vždy prednosť, no nie?“

„Iste. V pohode. Vychutnal som si výhľad.“

Výhľad z okna za Creightonom bol na opačnú stranu, smerom na administratívne centrum a zasnežené vrcholky kopcov San Bernardino. Bosch tipoval, že práve preto si Kretén vybral presne túto kanceláriu. Išlo mu o administratívne centrum. Od svojho stola sa mohol zhora pozerať na vežu radnice, Policajnú administratívnu budovu aj Los Angeles Times. Bol nad tým všetkým.

„Je skutočne veľkolepé vidieť svet z tohto uhla,“ vyhlásil Creighton.

Harry prikývol a prešiel k veci.

„Takže,“ začal. „Čo pre vás môžem urobiť... John?“

„Nuž, v prvom a základnom rade si cením, že ste prišli aj bez toho, aby ste vedeli, prečo sa s vami vlastne chcem stretnúť. Gloria vravela, že mala čo robiť, kým vás presvedčila.“

„No, viete, je mi to ľúto. Ako som však hovoril už aj jej, ak ide o zamestnanie, nemám záujem. Už som zamestnaný.“

„Počul som. San Fernando, ale to je len na čiastočný úväzok, nemám pravdu?“

Vyslovil to trochu posmešným tónom a Bosch si spomenul na repliku z jedného filmu: „Ak nie si poliš, si malý človečik.“ Pokračovala nejaký v tom zmysle, že malý človečik je aj poliš z malého policajného zboru.

„Zamestná ma to presne tak, ako sám chcem,“ odvetil. „Okrem toho mám aj licenciu súkromného detektíva. Z času na čas na ňu dostávam prípady.“

„Ale všetko len od známych, však?“ opáčil Creighton.

Bosch naňho chvíľu mlčky hľadel.

„Mám sa tváriť polichotene, že ste si ma preverovali?“ spýtal sa napokon. „Nemám záujem o prácu u vás. Je mi jedno, koľko platíte a aké máte prípady.“

„Aj tak sa vás však na niečo spýtam, Harry,“ povedal Creighton. „Viete, čo tu robíme?“

Bosch sa chvíľu pozeral na kopce v diaľke, kým odvetil: „Poskytujete špičkovú bezpečnosť tým, čo si ju môžu dovoliť.“

„Presne tak,“ prikývol Creighton.

Ukázal tri prsty na pravej ruke, asi ako znak trojzubca z názvu svojej firmy.

„Trident Security,“ vyhlásil. „Špecializujeme sa na finančnú, technologickú a osobnú bezpečnosť. Kalifornskú pobočku som založil pred desiatimi rokmi. Okrem nej máme ďalšie v New Yorku, Bostone, Chicagu, Miami, Londýne a vo Frankfurtu. Onedlho by sme mali jednu mať aj v Istanbule. Sme veľmi veľká spoločnosť s tisíckami klientov a ešte väčším množstvom konexií v odbore.“

„To vás ctí,“ utrúsil Bosch.

Kým sa tam vybral, desať minút si na internete čítal o tej firme. V roku 1996 ju ako luxusnú bezpečnostnú agentúru založil lodiarsky magnát Dennis Laughton, ktorého svojho času na Filipínach uniesli pre výkupné. Na úvod prijal za riaditeľa policajného komisára NYPD a potom to opakoval všade, kde sa rozhodol otvoriť pobočku. Zakaždým si vybral najvyššieho policajného veliteľa v danom meste, prípadne niektorého z jeho podriadených. Povrávalo sa, že v Los Angeles sa pokúsil zlanáriť policajného prezidenta, a až keď neuspel, obrátil sa na Creightona.

„Vašej asistentke som už vravel, že o prácu pre Trident nemám záujem,“ vyhlásil. „Lenže ona vravela, že sa to týka niečoho iného. Čo keby ste mi teda povedali, o čo presne ide, a mohli by sme sa obaja zase venovať tomu svojmu?“

„Môžem vás uistiť, že vám neponúkam prácu pre Trident,“ povedal Creighton. „Ak mám byť úprimný, potrebujeme zo strany LAPD úplnú spoluprácu a rešpekt, aby sme dokonale zvládali veci, ktoré sa týkajú našich klientov, rovnako ako polícia. Keby sme vás zobrali do Tridentu, mohol by s tým byť problém.“

„Myslíte pre ten môj proces?“

„Presne tak.“

Takmer celý minulý rok sa Harrymu vliekol súdny proces s políciou, v ktorej pracoval vyše tridsať rokov. Dal ju

na súd, lebo bol presvedčený, že velenie použilo nelegálne metódy, aby ho prinútilo odísť do dôchodku. Proces vyvolal medzi policajtmí dosť výraznú nevôľu. Akoby vôbec nezáležalo na tom, že počas dlhoročnej služby dostal pred spravodlivosť vyše stovky vrahov. Polícia mu nakoniec zaplatila vyrovnanie, no pachuť v niektorých kruhoch policajného zboru ostala. Najmä v tých najvyšších.

„No a keby ste ma prijali do Tridentu, poškodilo by vám to vzťahy s LAPD,“ konštatoval Bosch. „Rozumiem. Ale na niečo ma potrebujete. Na čo?“

Creighton prikývol. Nastal čas vyložiť karty.

„Poznáte meno Whitney Vance?“ spýtal sa.

„Samozrejme,“ odvetil Harry.

„Pán Vance je náš klient,“ prezradil mu Creighton. „Rovnako ako jeho spoločnosť Advance Engineering.“

„Whitney Vance musí mať prinajmenšom osemdesiat.“

„Osemdesiatpäť. A...“

Creighton otvoril vrchnú strednú zásuvku svojho stola a vybral z nej akýsi papier. Položil ho na stôl medzi seba a Harryho. Bosch videl, že je to šek s potvrdenkou, nemal však okuliare, takže nedokázal prečítať sumu ani žiadne iné detaily.

„Chce sa s vami porozprávať,“ dokončil Creighton.

„O čom?“ spýtal sa Bosch.

„Neviem. Vravel, že je to súkromná vec, a vyžiadal si konkrétne vás. Vravel, že to bude rozoberať iba s vami. Posiela vám tento potvrdený šek na desaťtisíc dolárov. Je za to, že sa s ním stretnete – bez ohľadu na to, či vaše stretnutie povedie k ďalšej spolupráci.“

Bosch nevedel, čo povedať. Teoreticky mal peňazí dosť, lebo polícia zaplatila, čo mala, no väčšinu z vyrovnania vložil do dlhodobých investícií, ktoré mu mali zabezpečiť pokojnú starobu a nechať dostatočnú sumu aj pre jeho dcéru. Medzičasom ich však ešte čakali tri roky bakalárskeho a ďalšie dva magisterského štúdia. Dostala niekoľko veľmi slušných štipendií, no zvyšok nákladov musel niesť sám. Nepochyboval, že desaťtisíc dolárov by mu s tým veľmi výrazne pomohlo.

„Kedy a kde sa s ním mám stretnúť?“ spýtal sa napokon.

„Zajtra o deviatej ráno v jeho dome v Pasadene,“ odvetil Creighton. „Adresa je na príjemke. Mali by ste sa na to obliecť trochu lepšie ako dnes.“

Harry jeho poznámku ignoroval. Z vnútorného vrečka saka vybral okuliare, nasadil si ich a natiahol sa po šek. Bol vystavený na jeho celé meno. Uvažoval, odkiaľ ho Vance alebo Creighton poznajú.

V dolnej časti šeku bola perforácia a pod ňou adresa, čas stretnutia a poznámka: „Príďte bez zbrane.“ Harry preložil šek práve na nej, pozrel sa na Creightona a dal si ho do vrečka.

„Pôjdem rovno do banky,“ vyhlásil. „Dám si ho preplatiť, a ak to pôjde, zajtra idem do Pasadeny.“

Creighton sa uškrnul.

„To nebude problém.“

Harry prikývol.

„Takže sme asi skončili,“ nadhodil a zdvihol sa na odchod.

„Ešte niečo, Bosch,“ zastavil ho Creighton.

Neušlo mu, že Kretén stihol v priebehu desiatich minút prejsť z oslovovania krstným menom na priezvisko.

„Čo?“ spýtal sa.

„Netuším, čo od vás bude starý pán žiadať, ale strážime si ho ako oko v hlave,“ odvetil Creighton. „Je pre nás viac ako klient a nechcel by som sa prizerať, ako ho niekto v tomto veku ťahá za nos. Nech už bude chcieť čokoľvek, chcem o tom vedieť.“

„Ťahať za nos? Pokiaľ mi niečo neušlo, vy ste volali mne, Creighton. Ak tu niekoho ťahajú za nos, tak som to ja. Bez ohľadu na to, koľko mi ten človek platí.“

„Ubezpečujem vás, že tak to rozhodne nie je. Nanajvýš vás dotiahne do Pasadeny, a za to ste už dostali desaťtisíc dolárov.“

„Dobre. Beriem vás za slovo. Zajtra pôjdem za starým pánom a uvidím, o čo tu ide. Ak sa však stane mojím klientom, tak to, čo preňho budem robiť – nech je to čokoľvek –, ostane len medzi mnou a ním. Nebudem nikoho informovať, pokiaľ mi to výslovne neprikáže. Toto skrátka nerobím. Bez ohľadu na to, kto je momentálne mojím klientom.“

Zvrchol sa k dverám. Keď k nim došiel, ešte sa naposledy obzrel po Kreténovi.

„Vďaka za výhľad.“

Vyšiel z kancelárie a zavrel za sebou dvere. Cestou von sa zastavil pri recepcnej a dal si potvrdiť lístok parkovacej služby. Chcel mať istotu, že Creighton zaplatí tridsať dolárov za parkovanie a umytie, s ktorým súhlasil, keď dolu odovzdával auto.

2

Sídlo Vanceovcov stálo na San Rafael Avenue neďaleko klubu Annandale. Bola to štvrť pre starých boháčov. Domy a zámočky za kamennými múrmi a čiernymi železnými plotmi sa tam odovzdávali z generácie na generáciu. Vôbec sa to tam nepodobalo na Hollywood Hills, kam chodili čerství zbohatlíci a kde nechávali odpadkové koše na ulici hoci aj celý týždeň. Nenašli by ste tam jediný nápis NA PREDAJ. Ak ste sa tam chceli prisťahovať, museli ste niekoho poznať alebo byť dokonca príbuzný.

Bosch zaparkoval asi sto metrov od brány, ktorá strážila vchod k sídlu. Navrchu mala hroty maskované ako kvetiny. Chvíľu sa pozeral na oblúk príjazdovej cesty, ktorá mizla medzi dvoma zelenými kopcami. Okolo nej nebolo ani stopy po budovách, dokonca ani po garáži. Všetko bolo ukryté pred pohľadmi z ulice, schované za topografiou pozemku, železom a peniazmi. Harry však vedel, že kdesi za tými kopcami s farbou peňazí naňho čaká osemdesiatpäťročný Whitney Vance, ktorý má čosi za lubom. Čosi, na čo potrebuje človeka z druhej strany plota s ostrými hrotmi.

Na stretnutie prišiel o dvadsať minút skôr, a tak sa rozhodol využiť zvyšný čas čítaním niekoľkých článkov, ktoré si ráno vytlačil z internetu.

Základné fakty Vanceovho života poznal už predtým, tak ako zrejme väčšina obyvateľov Kalifornie. Neprestávali ho však fascinovať detaily a dokonca priam obdivoval to, že Vance ako jeden z mála bohatých dedičov dokázal premeniť rodinné striebro na rýdze zlato. Predstavoval štvrtú generáciu baníckej rodiny, ktorej bohatstvo siahalo až do čias kalifornskej zlatej horúčky. Jeho prastarého otca pritiahlo na Západ zlato, rodinné bohatstvo však na ňom

nevybudoval. Honba za zlatom ho trpkou sklamarala, a tak namiesto nej založil prvý povrchový lom v Kalifornii a vyťažil milióny ton rudy schovanej pod povrchom okresu San Bernardino. Starý otec pokračoval v povrchovej ťažbe ďalej na juhu, v okrese Imperial, a otec ich spoločný úspech predstavil do oceliarny, ktorá pomohla rozbehnúť americký letecký priemysel. V tom čase takmer celé toto odvetvie patrilo Howardovi Hughesovi a Nelson Vance bol spočiatku jeho dodávateľom a neskôr aj partnerom v mnohých podnikoch. Hughes sa stal aj krstným otcom jeho jediného syna.

Whitney Vance sa narodil v roku 1931 a zmlada sa pokúsil vyšliapať si vlastnú cestu životom. Spočiatku študoval filmovú tvorbu na Juhokalifornskej univerzite, nakoniec z nej však vypadol a vrátil sa do rodinného odboru. Vyštudoval Kalifornský technický inštitút v Pasadene, kam kedysi chodil aj „strýko Howard“. Práve Hughes ho najväčšími nabádal, aby si vybral túto vysokú školu.

Ako v predchádzajúcich generáciách, aj Vance sa snažil dotlačiť rodinné podnikanie do nových a čoraz úspešnejších smerov, vždy však spojených s pôvodným produktom Vanceovcov – s oceľou. Získal množstvo vládnych zákaziek na výrobu leteckých súčiastok a mechanizmov a založil spoločnosť Advance Engineering, ktorá vlastnila patenty na mnohé z nich. V jeho oceliarni dotiahli do dokonalosti spojovacie zariadenie, ktoré sa dodnes používa na bezpečné tankovanie paliva do lietadiel. Ferit extrahovaný zo železnej rudy z jeho banských operácií sa používal pri prvých pokusoch o výrobu lietadla neviditeľného pre radary. Na každý z týchto procesov si dal vystaviť patent a zaručil tým svojej firme účasť na desiatkach rokov budúceho vývoja. On a jeho spoločnosť boli súčasťou takzvaného vojensko-politického komplexu a vojna vo Vietname pre nich znamenala exponenciálny rast. Každá misia do tej vzdialenej krajiny zahŕňala vybavenie od Advance Engineeringu. Bosch si pamätal, ako vídal firemné logo – A s vodorovnou čiarou, ktorá pokračuje ako šíp – na oceľových plátoch každej helikoptéry, v ktorej vo Vietname letel.

Z myšlienok ho vytrhlo ostré klopanie na okno. Pozrel sa tam a zistil, že pri jeho aute stojí pasadenský policajt v uniforme. Pohľad do spätného zrkadla mu prezradil, že za ním

parkuje označené hliadkové vozidlo. Tak sa začítal, že vôbec nezaregistroval príchod policajnej hliadky.

Musel naštartovať, aby na svojom Jeepe Cherokee mohol spustiť okno. Dobre vedel, o čo ide. Dvadsaťročné auto, ktorému by sa zišiel nový lak, stojace pred sídlom rodiny, ktorá pomohla vybudovať štát Kalifornia – jasný znak podozrivej aktivity. Nezáležalo na tom, že auto je čerstvo umyté, šofér má poctivo učesané vlasy a na sebe nažehlený oblek s kravatou, ktorý vytiahol z plastového obalu. Netrvalo ani pätnásť minút a polícia ho už riešila ako votrelca v dobrej štvrti.

„Viem, ako to vyzerá, strážmajster,“ začal. „Ale o päť minút mám stretnutie na tejto ulici a len som...“

„To je super,“ nenechal ho dohovoriť policajt. „Mohli by ste vystúpiť z vozidla?“

Bosch si ho premeral. Podľa menovky nad náprsným vreckom sa volal Cooper.

„Robíte si zo mňa dobrý deň, však?“

„Nie, pán vodič,“ odvetil Cooper. „Vystúpte z vozidla, prosím.“

Bosch sa zhlboka nadýchol, otvoril dvere a poslúchol jeho príkaz. Pritom zdvihol ruky do úrovne pliec a oznámil: „Som policajt.“

Cooper stuhol presne tak, ako Harry čakal.

„Nie som ozbrojený,“ dodal rýchlo. „Zbraň mám v skrinke palubnej dosky.“

V tej chvíli bol veľmi rád za varovanie na šeku, že má ísť k Vanceovi neozbrojený.

„Legitimujte sa,“ prikázal mu Cooper.

Opatrne si siahol do vnútorného vrečka na saku a vybral z neho služobný preukaz. Cooper si prezrel najprv odznak a potom samotnú legitimáciu.

„Tu sa píše, že ste rezervista,“ poznamenal.

„Áno,“ prikývol Harry. „Na čiastočný úväzok.“

„A navyše dvadsaťpäť kilometrov od svojho revíru, hm? Čo tu robíte, detektív Bosch?“

Vrátil mu preukaz a Harry si ho odložil.

„Veď to sa vám od začiatku snažím vysvetliť,“ odvetil. „Mám dohodnuté stretnutie – a kvôli vám ho asi zmeškám – s pánom Vanceom, ktorý by mal bývať na tejto ulici.“

Ukázal na čiernu bránu.

„To stretnutie je v rámci policajnej práce?“ chcel vedieť Cooper.

„Do toho vás nič nie je,“ odvetil Bosch.

Dlho si bojovne pozerali do očí. Ani jeden z nich nežmurkol. Nakoniec sa znova ozval Harry.

„Pán Vance ma očakáva,“ vyhlásil. „Človek ako on sa zrejme bude pýtať, prečo idem neskoro, a zrejme s tým aj niečo urobí. Máte aj krstné meno, Cooper?“

Cooper zažmurkal.

„Naserte si,“ odsekol. „Majte sa, ako chcete.“

Zvrtol sa na opätku a odišiel k hliadkovému autu.

„Ďakujem, strážmajster!“ zavola za ním Bosch.

Opäť sa posadil do auta a okamžite s ním vyrazil. Keby jeho starý Cherokee dokázal nechať na asfalte spálenú gumu, s gustom by to tomu chlapovi urobil. Takto mu však mohol predviesť nanajvýš tak kúdol modrého dymu z výfuku.

Odbočil k výklenku pred bránou a zastal pri komunikačnej skrinke s kamerou. Takmer okamžite ho z nej oslovil mužský hlas.

„Áno?“

Znel mlado, otrávene a arogantne. Bosch sa vyklonil z okna a hovoril veľmi hlasno, aj keď zrejme nemusel.

„Harry Bosch. Mám dohodnuté stretnutie s pánom Vanceom.“

Po chvíli sa brána pred ním automaticky odsunula.

„Chodte po prístupovej ceste k parkovisku pri bezpečnostnej kontrole,“ prikázal mu hlas. „Stretneme sa pri dektore kovov. Všetky zbrane a nahrávacie zariadenia si nechajte v palubnej skrinke.“

„Jasné,“ odvetil Bosch.

„Nech sa páči ďalej,“ nabádal ho hlas.

Brána už bola otvorená, a tak cez ňu prešiel. Kamenná príjazdová cesta ho viedla cez smaragdové kopce s dokonale upraveným trávnikom až k druhému plotu so strážnym domčekom. Systém dvojitého oplotenia mu pripomínal väčšinu väzení, v ktorých v živote bol – samozrejme, tu mal presne opačný význam. Jeho účelom bolo udržať ľudí vonku, nie vnútri.

Aj druhá brána sa odsunula a z domčeka vyšiel uniformovaný strážnik, aby mu ukázal, kde má zaparkovať. Keď zdvihol ruku, Harry si na rukáve tmavomodrej uniformy všimol nášivku Trident Security.

Zaparkoval a presne podľa pokynov uložil kľúče, telefón, hodinky aj opasok do plastovej vaničky. Potom prešiel cez rám s detektorom kovov ako na letisku. Dohliadali naň dvaja ďalší zamestnanci Tridentu. Vrátili mu všetko okrem telefónu, ktorý mu dali do auta.

„Vníma ešte niekto tú iróniu?“ spýtal sa ich, kým si opäť zapínal remeň. „Veď viete, rodina zbohatla na kovoch a teraz človek musí prejsť detektorom kovov, kým ho pustia k sebe do domu.“

Ani jeden zo strážnikov nereagoval.

„Tak fajn. Okrem mňa asi nikto,“ skonštatoval.

Keď bol hotový, prešiel k ďalšej úrovni bezpečnosti – k mužovi v obleku s neodmysliteľným slúchadlom v uchu, mikrofónom na zápästí a prázdny pohľadom, aký sa k týmto doplnkom najlepšie hodí. Nepredstavil sa. Bez slova Harryho odviezol k bočnému vchodu do masívneho zámku zo sivého kameňa, ktorý by sa mohol bez hanby porovnať s tým najlepším, čím sa pýšia du Pontovci či Vanderbildovci. Jeho majiteľ mal podľa Wikipédie dobrých šesť miliárd dolárov. Bosch nepochyboval, že sa dostáva v podstate do blízkosti americkej šľachty.

Zastali až v miestnosti s tmavým dreveným obložením a desiatkami veľkých zarámovaných fotografií v štyroch radoch na jednej zo stien. Na konci izby bol bar a dve pohovky. Sprievodca v obleku ukázal na jednu z nich.

„Posaďte sa, pane. Keď bude pán Vance pripravený vás prijať, príde po vás jeho sekretárka.“

Bosch si sadol tak, aby videl na stenu s fotografiami.

„Želáte si vodu?“ spýtal sa ho muž v obleku.

„Nie, ďakujem,“ odvetil.

Muž v obleku sa postavil k dverám, ktorými prišli, chytil si rukou druhé zápästie a zaujal pózu, ktorá jasne vravela, že je ostražitý a pripravený na čokoľvek.

Harry využil čas strávený čakaním, aby si prezrel fotografie na stene. Bol na nich zobrazený život Whitneyho Vancea a ľudia, s ktorými sa počas neho stretol. Prvá ukazovala